

ПЛОВДИВЪ

Какъ бѣха скръбни мойтъ детски дни!
О, колко много сълзи спотаени!
Тукъ първи пжтъ се моятъ взоръ стъмни,
и безпощадна буря сви надъ мене.

Тукъ първи пжтъ чухъ възгласъ — престани
да вѣрвашъ и да диришъ — забраненъ е
на любовта плодътъ — и въ зли страни
мечтитъ ти навѣкъ ще бждатъ пленни.

И днесъ азъ бродя въ твоя скърбенъ градъ,
едничкъ домъ на мойта скръбъ бездомна,
азъ бродя за утехата нерадъ —

и катъ загубенъ въ пустошъта огромна.
И толкозъ черни мисли ми тежатъ,
че азъ не искамъ нищо да си спомня.